

רע"פ 1447/23 - ג'מאל נעיראת נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 1447/23

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקש:

ג'מאל נעיראת

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי נצרת מיום 24.01.2023 בעפ"ת 29613-12-22 שניתנה על ידי כבוד השופט א' לינדנשטראוס

בשם המבקש:

עו"ד מארון אבו נסאר

החלטה

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כבוד השופט א' לינדנשטראוס) בעפ"ת 29613-12-22 מיום 24.01.2023, בגדרו התקבל ערעור המשיבה על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כבוד השופט ר' עומרי) בפל"א 13519-06-22 מיום 10.11.2022.

הרקע לבקשה והבקשה

2. המבקש הורשע על-פי הודאתו, בעבירות של נהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970; נהיגה ללא רישיון נהיגה, לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: הפקודה); נהיגה בקלות ראש, לפי סעיף 62(2) לפקודה; אי ציות להוראות שוטרים, לפי סעיף 23(א)(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות); נהיגת רכב בהיותו שיכור לפי סעיפים 64ב(א)(1), 64ב(א)(4) ו-62(3) לפקודה; נהיגה בשכרות לפי תקנה 26(2) לתקנות, ולפי סעיפים 62(3) ו-39א לפקודה.

עמוד 1

3. כעולה מכתב האישום, בתאריך 29.06.2022, בסמוך לשעה 22:15, נהג המבקש ברכב פרטי בכביש 75, בהיותו שיכור; וביועו כי הוא פסול נהיגה, נוכח פסילה שהוטלה עליו למשך 10 שנים בהליך קודם על-ידי בית משפט השלום לתעבורה בנצרת (כבוד השופט י' כתילי) בפ"ל 7056-07-18 מיום 03.10.2018. זאת ועוד, המבקש נהג את רכבו ללא רישיון נהיגה בר תקף, ובהיעדר רישיון רכב או פוליסת ביטוח בת תקף.
- במועד זה, המבקש לא ציית להוראת שוטרי התנועה אשר הורו לו לעצור את רכבו; ביצע פניית פרסה במקום בו קו הפרדה רציף; ואף המשיך בנסיעתו תוך עקיפת רכבים ותוך סיכון משתמשי הדרך. לאחר מרדף ממושך שבוצע על-ידי שוטרי התנועה, נעצר רכבו של המבקש, וזה ניסה לברוח באופן רגלי מן השוטרים.
4. ביום 18.08.2022 הורשע המבקש, כאמור, על-פי הודאתו. ביום 10.11.2022, גזר בית משפט השלום את דינו של המבקש. בית המשפט עמד על חומרת העבירות, והדגיש את עברו התעבורתי של המבקש – הכולל 13 הרשעות קודמות, אשר יש בו כדי ללמד על היעדר מורא מן החוק. עוד צוין, כי נגד המבקש תלוי ועומד מאסר מותנה בר הפעלה מהליך קודם (פ"ל 7056-07-18). בית המשפט נתן דעתו לנסיבותיו האישיות של המבקש, לרבות מצבם הבריאותי והכלכלי הקשה שלו ושל בני משפחתו; ולהודאתו טרם ניהול הליך הוכחות. בהתאם לאמור, הוטלו על המבקש עונשים ברף הנמוך של המתחם שנקבע, כדלהלן: 8 חודשי מאסר בפועל, והפעלת עונש המאסר המותנה בן 12 חודשים, שהוטל עליו בפ"ל 7056-07-18, באופן ש-6 חודשים ירוצו בחופף – היינו, 14 חודשי מאסר בפועל; מאסר על תנאי בן 8 חודשים למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה מן העבירות מושא כתב האישום; פסילה מלקבל או להחזיק ברישיון נהיגה לתקופה בת חמש שנים וכן הפעלת עונש הפסילה המותנה שהוטל עליו בפ"ל 7056-07-18 לריצוי במצטבר; ופסילה מותנית לתקופה בת 10 חודשים למשך 3 שנים, לבל יעבור עבירה מן העבירות מושא כתב האישום.
5. ערעור המשיבה על קולת העונש של המבקש – התקבל. בית המשפט המחוזי קבע כי מדובר באחד מאותם המקרים המצדיקים את התערבות ערכאת הערעור בעונש שגזרה הערכאה הדיונית, משום חריגות הקיצוניות מרמת הענישה הראויה והמקובלת. זאת, נוכח חומרת העבירות בהן הורשע המבקש – "מן החמורים שניתן להעלות על הדעת כשעבירות תעבורה עסקינן". בית משפט קמא הדגיש את עברו התעבורתי המכביד של המבקש, הכולל גם עבירות שעניינן נהיגה בשכרות וגרימת תאונת דרכים שהובילה לקטילת חיי אדם; וצוין כי יש ללמוד מכך על היעדר ההרתעה של המבקש מעונשים קודמים. זאת ועוד, בית משפט קמא הדגיש את הכלל לפיו עונש המאסר המותנה יופעל במצטבר, וקבע כי לא נמצאו טעמים להפעלת עונש זה באופן חופף. לאור האמור, בית משפט קמא החמיר את עונש המאסר שהוטל על המבקש ל-12 חודשי מאסר בפועל; והורה כי עונש המאסר על תנאי שהוטל על המבקש בפ"ל 7056-07-18, יופעל כולו במצטבר – כך שהמבקש ירצה עונש של 24 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו. יתר רכיבי גזר הדין נותרו על כנם.
6. המבקש מיאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי.
7. המבקש טוען, כי התערבות ערכאת הערעור בגזר הדין נעשתה בניגוד להלכה הפסוקה, תוך המרת שיקול דעת הערכאה הדיונית בשיקול דעתה. בהקשר דברים זה, נטען שערכאת ערעור תתערב בעונש שנקבע בערכאה הדיונית בנסיבות חריגות בלבד – וכי המקרה דנא אינו בא בגדר אותם מקרים חריגים. עוד נטען, כי העונש שהושת על המבקש מחמיר עמו יתר על המידה, וכי לא ניתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות ולהודאתו המוקדמת.
- דין והכרעה
8. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, וזאת מבלי להידרש לתשובת המשיבה.

9. כידוע, הלכה היא כי בקשה למתן רשות ערעור ב"גלגול השלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין או אי צדק חמור שנגרם למבקש (ראו: [ז'כין נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (31.01.2023)]. זאת ועוד, כאשר הבקשה נסובה על חומרת העונש כשלעצמה, לא תינתן רשות ערעור אלא כאשר העונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים (ראו: רע"פ 1396/23 אילקנייב נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (20.02.2023)).
10. הבקשה שלפניי אינה עומדת באמות מידה אלה, ודי בכך כדי לדחות אותה.
11. כאמור, הבקשה נסובה על חומרת העונש שהושת על המבקש - אשר לטענתו מחמירה עמו יותר על המידה. ואולם, לא מצאתי כי העונש שהוטל על המבקש בבית משפט קמא סוטה ממדיניות הענישה הנוהגת, וודאי לא באופן המצדיק התערבות ב'גלגול שלישי' (ראו: [תורג'מן נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (12.09.2017) (להלן: עניין תורג'מן)]; [ביטון נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (28.03.2019) (להלן: עניין ביטון)]. ודוק, המבקש נתפס נוהג ברכב בעודו "ברמת שכרות גבוהה ביותר"; כאשר רישיון הנהיגה שלו לא היה בתוקף מזה 25 שנים; תוך שהוא פסול לנהיגה נוכח פסילה בת 10 שנים שהוטלה עליו - ואף במהלך האירוע המתואר בכתב האישום, נהג באופן המסכן את משתמשי הדרך בצורה ממשית. עיקרו של דבר, אמת המידה המחייבת בבחינת מתן רשות ערעור על חומרת עונש בלבד, היא סטייה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת. לא זו בלבד שהמבקש לא הוכיח קיומם של שיקולים אחרים יוצאי דופן לקבלת בקשתו, אלא שמדובר במקרה חריג ומופלג בחומרתו המצדיק ענישה הולמת.
12. אשר לטענתו של המבקש בהקשר לאופן הפעלת עונשי המאסר המותנים, בהתאם להוראות [ל], התשל"ז-1977, הכלל הוא כי עונשי מאסר מותנים יופעלו במצטבר לעונש המאסר שהוטל על הנאשם, "זולת אם בית המשפט שהרשיעו בשל העבירה הנוספת ציווה, מטעמים שירשמו, ששתי התקופות, כולן או מקצתן יהיו חופפות". עברו התעבורתי המכביד של המבקש מלמד כי הוא אינו נרתע מאימת הדין, וחרף עונש המאסר המותנה שהיה תלוי ועומד נגדו, הוא שב לבצע עבירות, תוך סיכון חיי אדם, ותוך הפגנת זלזול בוטה בחוק ובהוראותיו. לפיכך, לא מצאתי מקום להתערב בקביעתו של בית משפט קמא לפיה יש להפעיל את עונש המאסר על תנאי במצטבר לעונש שהוטל עליו במסגרת הליך דנן (השוו: עניין תורג'מן, בפסקה 7; רע"פ 6032/20 פריג' נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (04.10.2020)).
13. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ט"ו באדר התשפ"ג (8.3.2023).

ש ו פ ט